

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 12866

A MAYSE MIT DRAY

E. V. Aleksandrova

•

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

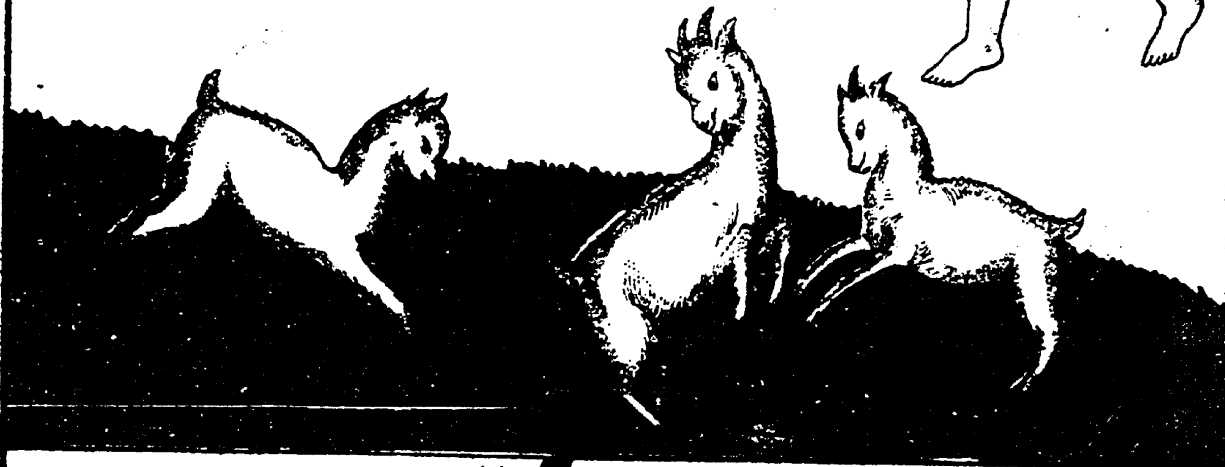
The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

מייסע

מיט דריי

ציגעלער

וויסנאס און אקאדעמיע פאר ארץ ישראל

1929

א. מ. מ. מ.

א מאיסע מיט דריי ציגעלעך

אויסגעזאמלט און באארבעט:
ע. אלעקסאנדראָווע, ט. בענסמאן

הילע און צייכענונגען — א. מילטשין.

זו"ס רוסלענד'שער מעלוזכע-פארלאג
מינסק — 1929

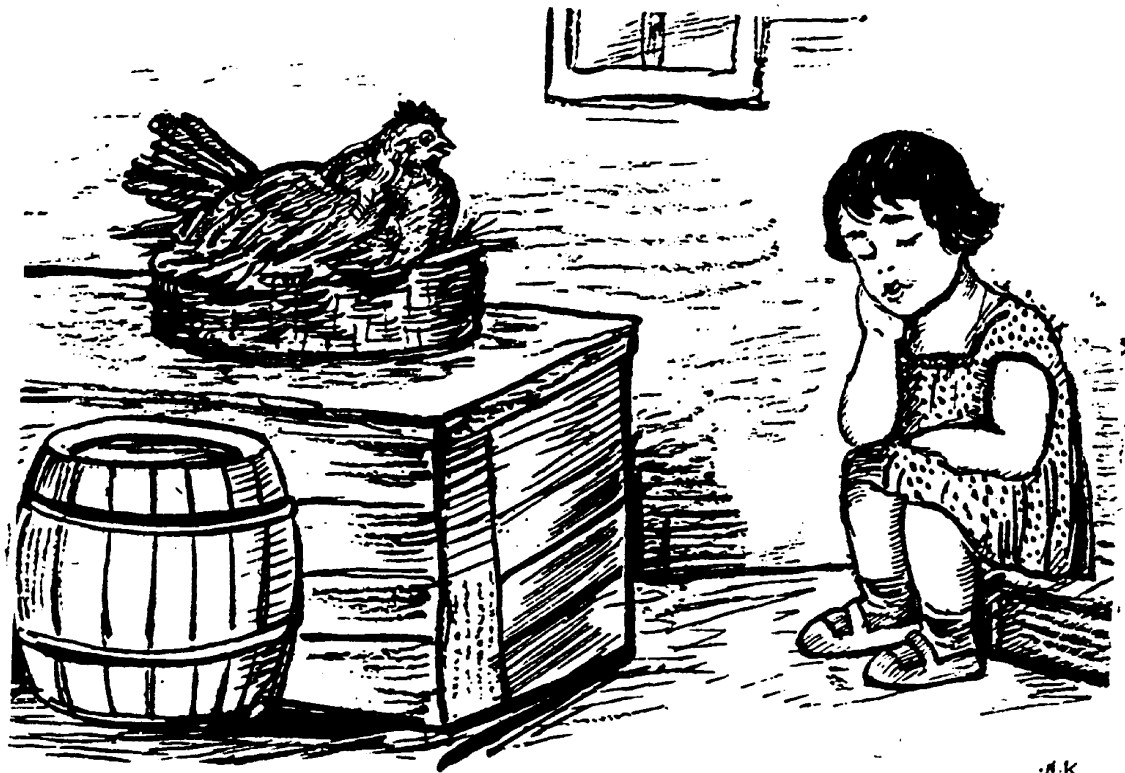
מינסק, דרוקעריי פון היים-
רוסלענדישן מעלוכע-פארלאג.
באשטעל. 128. טיראזש 3000.
בלאזחליטבעל 445.

— פריידעלע, פריידעלע! — האָט אַ רוף געטאָן די
 מאמע, — קום גיכער אהער.
 — שוין, שוין, — הערט זיך פֿון גאָס פריידעלעס קאָד.
 און זי — אַ רויטינקע, אַ גראָפֿינקע לויפט אין הויף צו
 דער מאמען.
 — קום זעצן דיין קוואקע אף אייער!
 — זי זאָג הינדעלעך אויסזיצן? יע?
 — יע, יע, — זאָגט די מאמע, — זע סאַראַ גרויסע אייער
 איך האָב אויסגעקליבן.
 — מאמע, און ווי מאַכן זיך פֿון די אייער הינדעלעך?
 — קוואקע וועט זיצן אף די אייער, וועט זיי וואַרעמען,
 וועט פֿון יעדער איי אַרויסגיין אַ הינדעלע. נו, קום!
 — קוואַק - קוואַ! — גייט אַרום קוואקע איבערן שטאַל
 אַ בייזע, אַ בייזע.

די מאמע האָט גענומען אן אַלטע קערבל, האָט זי
 אויסגעבעט מיט היי, צעלייגט די אייער און אוועקגעזעצט
 קוואַקען.

קוואַקע האָט זיך צעשריען נאָך שטאַרקער. זי האָט
 א טאַפ געטאָן מיטן שנאַבל יעדער איי און האָט זיך באַרויַקט.

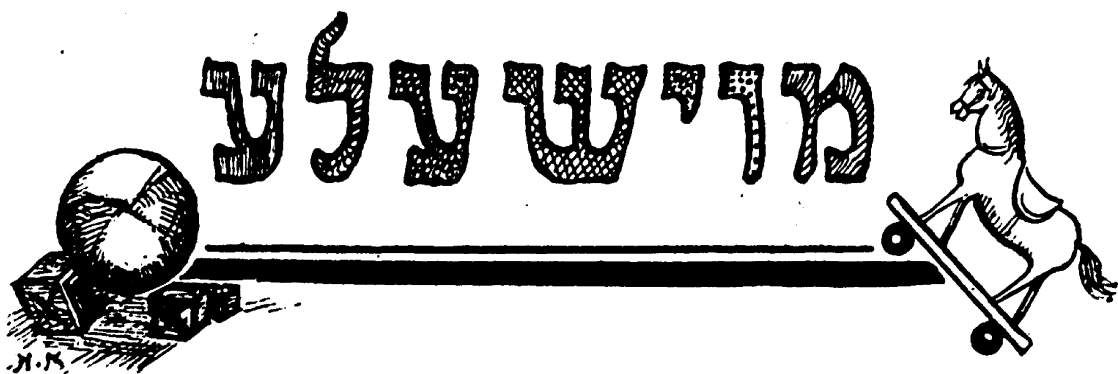
— נו, קום, פֿריידעלע, איך דאַרף צוגיין צום טאַטן
 אַף דער פֿאַבריק!
 — איך וויל ניט, איך וועל בעסער קוקן אַף קוואַקען—
 האָט געענטפֿערט פֿריידעלע און האָט זיך אוועקגעזעצט אַף
 א קעסטל.

זי זיצט אזוי, טראכט וועגן עפעס, און א שמיכל
 צעגיסט זיך איבער איר פֿוילינקן פענימל.
 דערנאָך לויפט פֿריי עלע גיך אריין אין שטוב, כאַפט
 אין קאָשיק צוויי אייער און—גלייך צוריק אין שטאַל.
 פֿאַרנאַכט האָט די מאַמע גענומען רופן איר טאַכטערל
 אַהיים. רופֿט, רופֿט, קיינער ענטפֿערט ניט. מע האָט געזוכט
 פֿריידעלען אָפֿן גאַס, בא די שכיינים— אינערגעץ ניטאָ.
 — ווו קאָן זי דאָס זיין?— האָט זיך באַומרויקט דער טאַטע.
 — איך האָב זי פֿאַרן אוועקגאַנג געלאָזן אין שטאַל— כלי-
 פעט די מאַמע— מיר האָבן דאָרטן קוואַקען געזעצט אָף אייער.
 — קום, לאָמיר זי דאָרטן אַ זוך טאָן!
 — קום!

קוואַקע איז רויק געשלאָפֿן אין איר נעסט. אָנאַזייט
 אין אַ קעסטל מיט היי איז געזעסן פֿריידעלע און איז
 געשמאַק געשלאָפֿן. אונטער איר זיינען געלעגן צוויי צו-
 קוועטשטע אייער...
 — אָי, אַ קוואַקטוכע, — האָט געקוואַלן דער טאַטע און
 האָט אוועקגעטראָגן פֿריידעלען אָף די הענט אַהיים.

מױשעלעס מאַמע איז היינט שטאַרק פֿאַרנומען. זי האָט
אױעקגעזעצט מױשעלען אין עסצימער אפן פּאדלאַגע. אין
אײן הענטל האָט זי אים געגעבן אַ סקאַרינקע, אין דער
צױיטער — אַ קאַלעקאַטקע, און אדײן איז זי אױעק אין קיך
אַרבעטן.

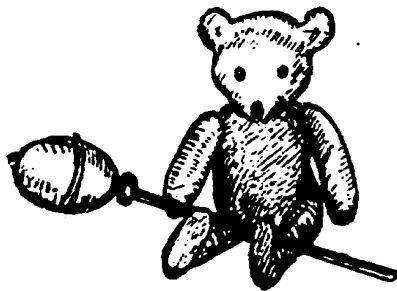
די קאַלעקאַטקע האָט מױשעלע גלייך אַ וואָרף געטאַן,
זי איז אים שױן לאַנג דערעסן געוואָרן; די סקאַרינקע איז
אים מער געפֿעלן, מיט איר קען מען דאָך רײבן די פּאדלאַגע.
ער האָט אײנגענעצט די סקאַרינקע אין שפּײעכץ און
זיך גענומען רײבן די פּאדלאַגע. געריבן, געריבן, פֿאַרמאַטערט
זיך. האָט ער אױפֿגעגעסן די סקאַרינקע און האָט שױן וױטער
ניט וואָס צו טאַן. איז ער אױעק אַיבערן צימער זוכן אַרבעט.
ער גיט אַ קוק אין מיסטעמער—פּוסט! אין שפּײקעסטל—
אױך גאַרנישט ניטאַ. קענטיק, די מאַמע האט זיך געכאַפט
אַלץ רײן מאכן פֿאַרן אױעקגאַנג.

אָהאַ! אָט איז דער אלמערד מיט געפֿעס! די מאַמע האָט
 אים אַפֿילע פֿארשטעלט מיט א שטויג, אָבער מוישעלע קריגט
 זיך אן אייצע. ער האָט זיך איינגעשפּאַרט מיט די הענטדעך
 אין שטול און געשטופּט אים מיטן קאַפּ; געמאכט זיך א
 דורכגאַנג און איז טאקע צוגעקומען צום אלמערל.
 אָ! וואָס ער האָט דאָרטן דערזען!

פֿענדלעך, סקאוורעדעס, דעקלעך, לעפֿל און וואָס ניט!
 דאָס איז שוין ניט קיין קאַלעקאַטקע, מיט דעם אדן קען
 מען פֿאַרפֿירן שוין איינמאָל א שפּיל! — און מוישעלע האט
 זיך גענומען פֿאַר דער ארבעט...
 ער האָט גאָרניט באמערקט, ווי די צייט איז דורכגעלאָפֿן.

די מאַמע האט דערוויילע געענדיקט איר ארבעט און
 האָט זיך אומגעקערט פֿון קיך. זי גייט אַריין—שטיל!
 — „מיסטאַמע איז ער נעבעך אנשלאָפֿן געוואָרן א פֿאַר-
 קדעמטער אין א ווינקעלע.“—טראכט זי.
 זי טוט אַ קוק הינטערן טיר... אוי! וואָס טוט מען?
 פֿענדלעך, דעקלעך, בלעכלעך, לעפֿל — אלץ וואַגערט זיך
 אפֿן פאדלאגע. און מוישעלע נעמט אָן פֿון א בדעכל פֿודע
 הויפֿנס מעל און שיט זיך אפֿן קאַפּ. ווייס איז ער ווי דער
 שנייער, און אדך ארום אים איז אויך ווייס.
 שטייט די מאַמע און ווייס ניט פֿאַר וואָס צו כאַפֿן זיך:
 צי זאָל זי מוישעלען באַדן, צי דאס געפֿעס אופֿקלייבן, צי
 די פאדלאגע וואשן?
 און מוישעלע קוקט אף דער מאמען מיט ליכטיקע אוי-
 געלעך, פונקט ווי ער וואלט געזאגט:—זעסט, מאמע, סארא
 שיינע שפּיל איך האב צוגעטראכט? קום איניינעם שפּילן!

אמאל איז געווען א יינגעלע, האט עס געהאט דריי ציגלעך. גאנצענע טעג זיינען די ציגלעך געלאפן, גע- שפרונגען, און צו דער נאכט צו פלעגט זיי דאס יינגעלע פארטרייבן אין שטאל אריין.

איינמאל אינאָונט, אז דאָס יינגעלע איז געקומען צוגיין אפן פֿעלד און האט געוואלט אוועקטרייבן אהיים זיינע צי- געלעך, זיינען די שטיפֿערקעס אוועקגעלאפן און האבן זיך באהאלטן ווייט אינמיטן קרויטפֿעלד. און דאס יינגעלע האט זיי בעשום אויפן ניט געקאנט ארויסיאגן.

האט זיך דאס יינגעלע אוועקגעזעצט אפן וועג און וויינט.

גיט פֿארביי א העזעלע.

— וואס וויינסטו?— פֿרעגט דאס העזעלע.

— איך וויין, ווייל איך קען ניט די ציגעלעך פֿון פֿעלד ארויסטרייבן.

— ווארט, כוועל זיי ארויסטרייבן, — זאָגט דאָס הע-
 זעלע — און גענומען זיך טרייבן די ציגן. גייען זיי ניט.
 האָט זיך העזעלע אויך אוועקגעזעצט וויינען.
 גייט פֿאַרביי אַ פֿוקס.

— וואָס וויינסטו, העזעלע? — פֿרעגט דער פֿוקס.

— איך וויין, ווייל דאָס ייִנגעלע וויינט, און דאָס ייִנגעלע
 וויינט, ווייל ער קען ניט די ציגעלעך פֿון פֿעלד ארויס-
 טרייבן.

— ווארט, איך וועל זיי ארויסטרייבן, — זאָגט דער פֿוקס.
 גענומען זיך טרייבן די ציגן, גייען זיי ניט.
 האָט זיך דער פֿוקס אויך אוועקגעזעצט וויינען.
 גייט פֿאַרביי אַ וואָקף.

— וואָס וויינסטו? — פֿרעגט ער דעם פֿוקס.

— איך וויין, ווייל העזעלע וויינט. העזעלע וויינט, ווייל
 דער ייִנגעלע וויינט. דאָס ייִנגעלע וויינט, ווייל עס קען ניט
 די ציגעלעך פֿון פֿעלד ארויסטרייבן.

— איך וועל זיי ארויסטרייבן, — זאָגט דער וואָקף.
 גענומען זיך טרייבן די ציגן, גייען זיי ניט. האָט ער
 זיך אויך אוועקגעזעצט וויינען.

אין אַביסל צייט אַרום פֿליט פֿאַרביי אַ בינעלע — זום,
 זום, זום. זעט זי, אַז זיי זיצן אלע און וויינען.

— וואָס וויינסטו? — פֿרעגט זי דעם וואָקף.

— איך ווייז, ווייל דער פֿוקס וויינט, דער פֿוקס וויינט,
ווייל דאָס העזעלע וויינט, דאָס העזעלע וויינט, ווייל דאָס
יינגעלע וויינט. דאָס יינגעלע וויינט, ווייל ער קען נישט
די ציגעלעך פֿון פעלד ארויסטרייבן.

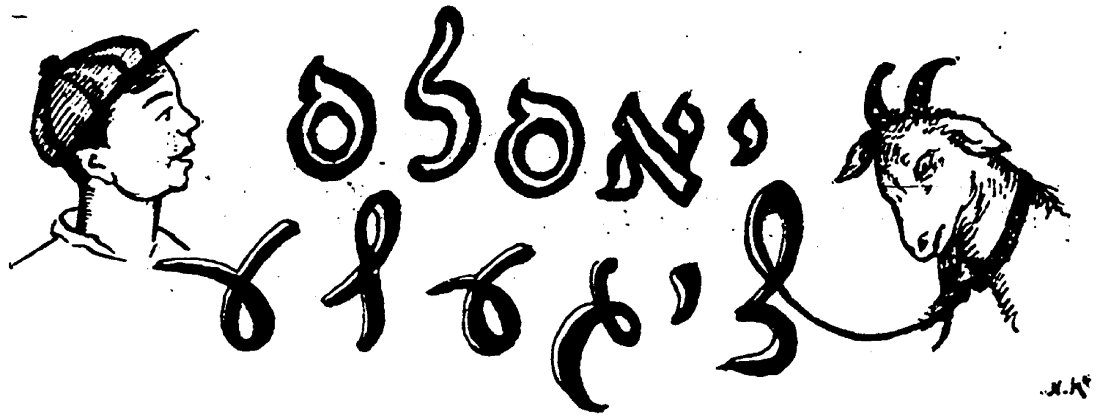

— איך וועל זיי ארויסטרייבן, — זאָגט דאָס בינעלע.
דאָ האָבן זיך אלע פאנאנדערגעדאכט.
— אזא פיצל בינעלע וועט די ציגן ארויסיאָגן!
כא-כא-כא!

די בינעלע איז אוועקגעפֿלויגן אפֿן פֿעלד, געזעצט
זיך איין ציגעלע אפֿן רוקן, א ביס געטאָן און גענומען זיך
זומען: דוזוזו.
די ציגן האָבן זיך גלייך א לאַז געטאָן צום יינגעלע.

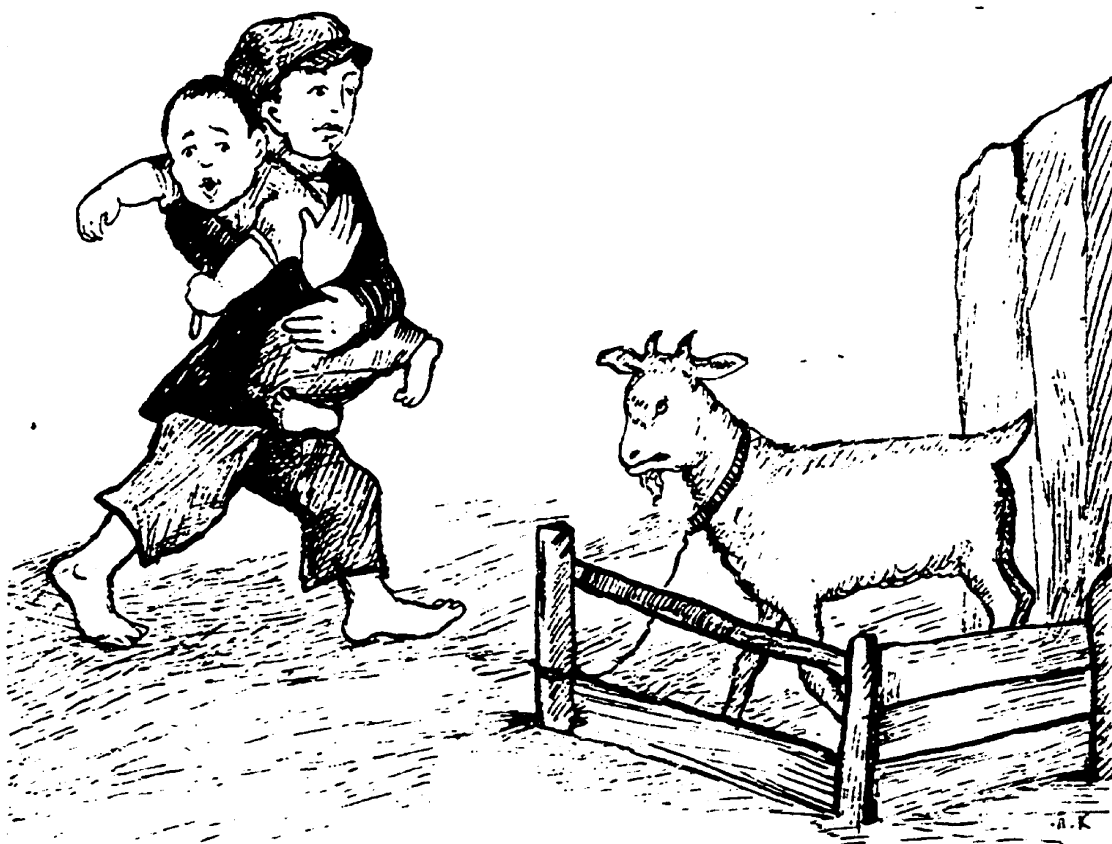
ווינטער נאך האָט כאַים דער שמיד צוגעזאָגט זיין זונדל,
יאָסעלען, קויפן אַ ציג.

— קיין מילך וועט דיר שוין דעמלט ניט פֿעדן!—האָט דער
טאַטע געזאָגט, און ער האָט געגלעט יאָסעלען די בעקלעך.
אַדע נאכט קימאַט כאַלעמט זיך יאָסעלען אַ ציגעלע, אַ
קדאַרינקע, מיט הערנערלעך געטאַקטע, שטייט און בעט זיך:
— מע, מע, קויף מיך, יאָסעלע, קויף!

שטאַרק האָט יאָסעלע געוואָלט האָבן אַ ציגעלע, און
דער טאַטע זיינער, כאַים דער שמיד, האָט אים טאַקע
געקויפֿט אַ ציגעלע אַ ווייסע, אַ שיינע. יאָסעלע טרעט ניט
אַפֿ פֿון איר, ער קאָן זיך ניט אָנקוקן אף זיין ציגעלע, ווען
ער האָט ניט מוירע פֿאַר אירע הערנער, וואָרט ער זי אף
די הענט געטראָגן.

די גאַנצע גאס קינדער איז געקומען אַ קוק טאָן אף

יאָסעלעס ציגעלע. און יאסעלע פירט אדעמען צום שטעלכד
און באַווייזט זייז אויצער...
— קוקט, קוקט, וואָס איך האָב!
קוים האָט יאָסעלע וואַרמעס אָפגעגעסן, איז ער שוין
ווייטער אין שטעלכל.

נאָך וואַרמעס איז דער טאַטע אוועק אין קוזניע, די
מאַמע האָט זיך צוגעשפאַרט שלאָפן, און יאסעלע טראכט,
וועמען קאָן מען נאך די ציגעלע באווייזן, און ער האט זיך
דערמאנט אן טייבעלען, זיין שוועסטערקע, וואס ליגט נאך
אין וויגעלע.

— זי ליגט זיך אין וויג — טראכט ער — און ווייס
פֿון גארנישט, מע דארף איר באווייזן די ציגעלע. אט איז
ער באם וויגעלע, שלעפט און שלעפט טייבעלען, קוים
ארויסגעשלעפט און טראגט זי מיט מאטערניש צום שטאָד.
טייבעלע האט זיך אופגעכאַפט, וויינט, מאכט מיט די
הענטלעך, און ער, ווי ניט אים מיינט מען, האט צוגעטראָגן
זי צו דער ציג און זאגט:

— קוק, טייבעלע, סאַראַ ציגעלע, סאַראַ הערנערדעך.

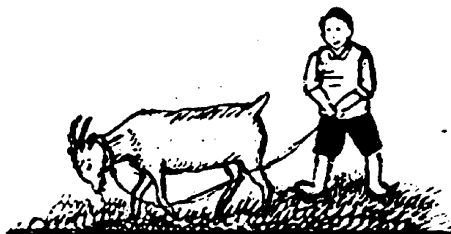
— טייבעלע שרייט און יאסל בעט זיך:

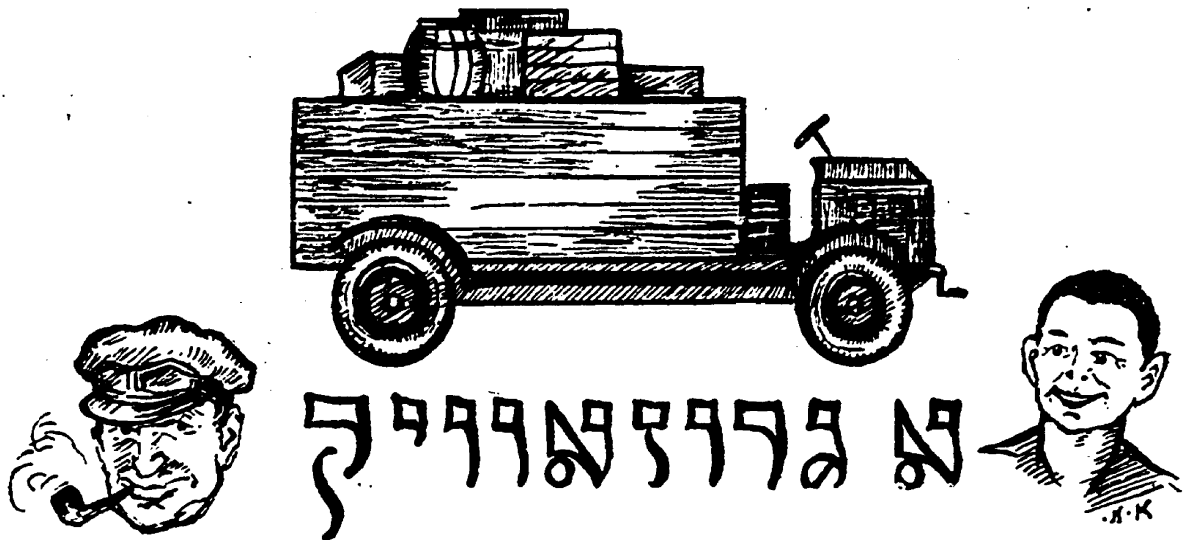
— טו כאטש מיט איין אויגעלע אַ קוק:

דא האט די מאמע זיך געכאַפט — ניטא דאס קינד אין
וויגעלע, זי האט דערהערט טייבעלעס געוויינן — איז זי ארויס-
געלאפֿן אפֿן הויף, און יאסעלע האט שוין געכאַפט אַ כײלעק.
די מאמע שרייט און יאסעלע פֿארשטייט ניט, פֿאַר-
וואס, פֿאַר ווען:

— אַזא פֿרייד, אַזא פֿרייד! און מע וויד, אז טייבעלע

זאל פֿון איר גאר ניט וויסן.

איבערן גאס איז געפארן א גרוזאָוויק און איז אריינ-
געפאלן אין אַ קאנאווע. שטייט ער און סאפעט און קען ניט
ארויסקריכן: ניט אף רעכטס, ניט אף לינקס, ניט אָהער, ניט
אָהין, שטייט און פֿייפֿט.

איז ארויסגעגאנגען דער שאַפֿער, צוגעבונדן א שטריק.
ער שלעפט און ציט, ציט און שלעפט—און קאן ניט
ארויסשלעפן דעם גרוזאָוויק.

שטייט אפֿן ראג א מידיציאַנער. האט דער שאפֿער גע-
רופן דעם מידיציאַנער. איז צוגעגאנגען דער מידיציאַנער.
מידיציאַנער פֿארן שטריק, שאַפֿער פֿארן שטריק, זיי
שלעפן—ציען, ציען—שלעפן און קענען ניט ארויסשלעפן.
פֿאַרט פֿאַרביי א קאַרעטשניק.

קארעטשניק פֿארן שטריק, מיליציאָנער פֿארן שטריק,
 שאַפֿער פֿארן שטריק — זיי ציען — שלעפן, שלעפן — ציען
 און קענען ניט ארויסשלעפן.
 גייט א פּיאָנער מיטן וועג.
 פּיאָנער פֿארן שטריק, קארעטשניק פֿארן שטריק, מידי-
 ציאָנער פֿארן שטריק, שאַפֿער פֿארן שטריק; זיי ציען —
 שלעפן, שלעפן — ציען און קענען ניט ארויסשלעפן.
 לויפט כאַימל אַקטיאָבערל אין קינדערגארטן, געכאַפּט
 די שטריק פֿארן עק און שלעפּט.
 כאַימל פֿארן שטריק, פּיאָנער פֿארן שטריק, קארעטשניק
 פֿארן שטריק, מיליציאָנער פֿארן שטריק, שאַפֿער פֿארן
 שטריק — אַדע שלעפן, שלעפן... ארויסגעשלעפּט דעם
 גרוואָוּיק.

אִנְהַאָלֶט

זײַט	
3	פֿריידעלע-קוואַקטוכע . . . . .
6	מישעלע . . . . .
9	אַ מאַיסע מיט דריי ציגעלעך . . . . .
13	יאַסלס ציגעלע . . . . .
16	אַ גרוואָוויק . . . . .

**ТРЫ
КОЗАЧКІ**

322

פרייז 20 קאפ.

